

A. BEZYMENSKI

LENIN KOMSOMOLIN III EDUSTAJAKOKOUKSESSA

AVAJAISTEN AATTONA

Matka Kasanista Moskovaan kesti lähes viisi vuorokautta. Matka asemalta Karetny rjadiin kesti lähes viisi tuntia.

Mutta meistä totisesti tuntui, että tämä kaikki tapahtui päinvastoin. Moskovaan olimme matkanneet esikuntavaunussa, käytettäväksemme oli annettu kolme „pehmeätä” vaununosastoa, ja väkeä vaunussa oli ollut vain säädetty määrä. Totta kyllä liikuimme hitaasti, ja kerran jouduimme muiden matkustajien kanssa hakkaamaan metsässä halkoja auttaaksemme veturinkuljettajaa viemään junan seuraavalle asemalle. Mutta sehän oli aivan tavallista ja vieläpä eräänlaista hupiakin.

Mitäpä voisinkaan kertoa matkastamme kolmella issikalla, jotka kuljettivat meitä kaatosateessa kylmänä syysiltana pitkin pääkaupungin katuja? Ajoneuvot olivat niin täynnä matkustajia, ettei ollut mahdollisuutta nostaa kuomua. Kukaan ei voinut edes liikahda. Ei minkäänlaista hupia, sillä tällaisessa tilassa ei voinut edes väitellä. Vettä tuli kuin saavista, ja me vain ajaa körötimme.

Vasta paljoa myöhemmin saimme tietää, että issikat olivat kuljettaneet meitä kiertoteitse, jotta ajomaksu ei olisi tuntunut maantierosvouxelta. Kysymyksessä eivät olleet vuoden 1920 miljardiruplien „rahamerkit” — sellaisista tyhjänpäiväisistä asioista ei kannattanut edes puhua. Meidän piti antaa issikoille maksuksi naula suolaa (noin 400 gr. *Suom.*). Eivät he „tienanneet” sitä aivan rehellisesti, mutta kuitenkin nokkelasti: he kiertelivät ja kaartelivat Moskovaa aivan loputtomiin.

Issikan nariseva ääni ilmoitti meidän saapuneen asuntolamme portille. Annettuamme issikoille yhteisen suolanaulan kannoimme matkakamppemme pihan läpi.

Siinä on nyt edessämme kolmas Neuvostojen Talo, monien Nuorisoliiton edustajakokousten kehto, kiivaiden väittelyjen,

iloisten tanssien ja sydämellisen laulun vaitelias todistaja. Kuinka monta vakavaa sanaa se onkaan kuullut, kuinka paljon innoittavia kertomuksia, haaveita ja mielikuvitusta! Saa kulua monen monta vuotta, mutta mieleni iloitsee aina, kun näen tämän leveän matalan talon ja tahtomattanikin alan kuvitella mielessäni sen käytäviä ja huoneita, jotka olivat ääriään myöten täynnä hälliseviä nuorisoliittolaisedustajia. Terve, sinä kolmas Neuvostojen Talo, rakas paatinen vanhus, nuoruutemme vierasvarainen ystävä!

Saatuani valtuuskirjan sijoituin Pietarin edustajiston huoneeseen. Huoneessa oli vieri vieressä kovia vuoteita. Keskellä oli pöytä, joka esti melkein kokonaan vapaan liikkumisen. Pöydällä komeili kirjoituskone, jolla naputtelimme kirjoitukset edustajakokouksemme „Korvatillikka” nimiseen lehteen, tasavaltamme ensimmäiseen satiiriseen lehteen.

Kun olimme selvillä asuinsijoistamme riensimme ruokalaan saadaksemme kahdeksannesnaulan leipää, sakariiniteetä, voblakeittoa (1000 kaloriaa), keitettyä voblaa (1880 kaloriaa) ja vielä jotain ruokalistan mukaan „jälkiruokaa”. Ruokala ja asuntolan huoneet muistuttivat väittelyklubeja. Yleisen väittelyn kohina olisi saattanut tukahduttaa Niagaran putouksen pauhun. Oli kehkeytymässä ohjelma- ja sääntökysymysten käsittely.

Saimme kuulla, että pääselostuksen huomenna tekee Vladimir Iljitš Lenin. Vaikea on kuvata sykehdyttävää iloamme.

Yöllä asuntolan kaikissa huoneissa käsiteltiin eri katsantokannoilta huomista Leninin selostusta.

- Onko selostus kansainvälisestä tilanteesta? Mainiota!
- Eipäs kun nykyhetken tilanteesta.
- Onko niiden välillä sitten jotain eroa?
- Kyllä Lenin tietää.

Edustajat yrittivät etukäteen arvilla selostuksen sisältöä:

— Ja varmastikin kaikki imperialistit ja sosialipetturit saavat selkäänsä!

— Ehdottomasti saavat! Ehkä hän kuitenkin puhuu enemmän Puolasta ja Wrangelista.

— Ei sinne päinkään! Puheen polttopisteenä tulevat olemaan erimielisyydet Liitossamme (nuorisoliitossa).

— Ja niistäkö selostuksessa kansainvälisestä tilanteesta?

— Entä sitten? Emmekö me sitten ratkaise kaikki kysymykset yleismaailmallisessa mittakaavassa?

Eräs rintamamiehemme, kirkassilmäinen nuorukainen, joka kantoi kättään kaulasiteen varassa, aprikoi:

— Olen nähnyt hänen kuviaan, mutta omin silmin en ole sattunut näkemään. Hän on varmaankin kookas, suorastaan jättiläinen. Ja kuinkapa Lenin voisikaan olla toisenlainen?

Yö vierähti huomaamatta. Sitävastoin aamu aivan edustajakokouksen avajaisiin asti mateli hitaammin kuin ajoneuvomme asemalta. Milloin se loppujen lopuksi alkanee? Milloin?

Meistä ei kukaan voi unohtaa sitä iloista, sykähdyttävää ja jännittävää odotusta...

KOKOUS ODOTTAA LENINIA

Jo monta tuntia ennen edustajakokouksen alkua kokoonnuimme Malaja Dmitrovkan (nykyään Tšehovin) kadulla sijaitsevan talon № 6 saliin odottamaan Leniniä. Eräs puhemiehistön jäsen, joka kävi aina puolen tunnin kuluttua puhelimesta, ilmoitti alinomaa, että Politbyroon istunto yhä jatkui ja että Vladimir Iljitš saapuisi heti istunnon päätyttyä.

Istuin näyttämöllä, joka oli täpösen täynnä edustajia. Tuntuu aivan käsittämättömältä miten siihen mahtui niin paljon ihmisiä. Joku tuon tuostakin itsepintaisesti pyysi „vapauttamaan näyttämöhuoneiston” ja menemään saliin, mutta emme olleet kuulevinammekaan. Sali oli meittäkin aivan täynnä. Ihmiset olivat sulloutuneet välikäytävälle, istuivat ikkunalaudoilla, seisovat joukkoina seinien vierustoilla. Eikä kukaan olisi edes liikahtanut antaakseen meille paikkansa.

Sali humisi. Jatkettiin väittelyjä, jotka olivat alkaneet tapoamisten ensi hetkellä kolmannen Neuvostojen Talon käytävillä, asuntolan huoneissa, mandaattien jakelupöytien luona. Ja kun toisinaan väittelivät salin eri puolilla olevat ihmiset huutaen kilvan, niin ajoittain edustajakokous muistutti hyrskyvää merta.

Ei tarvinnut muuta kuin jonkun huutaa puhemiehistöstä: „Hiljaa!”, niin hälinä katkesi siihen ja edustajat suuntasivat katseensa näyttämön oikeanpuoleiseen nurkkaan jäaden liikkumattomiksi paikoilleen. Leninin piti tulla sieltä.

Joka puolella oli harmaita sinellejä ja mustia nahkatakkeja. Alakerrassa ei ollut vaatenaulakkoa, sitäpaitsi oli salissa muutama tunti sitten ollut kylmä, ja valtaosalla edustajia oli päällystakit yllään. Alussa monet eivät edes viitsineet ottaa päästään korkeita papahalakkeja, oudonnäköisiä hattuja ja murjoutuneita lippalakkeja. Sitten sali huomattavasti lämpeni, papahat ja lippalakit katosivat näkyvistä, mutta nuorisoliittolaiset eivät kiirehtineet riisumaan sinellejään ja nahkatakkejaan,—kenties vain näyttääkseen uljailta sotureilta.

Ja he olivat todellakin uljaan näköisiä. Suurin osa heistä oli joko vastikään palannut rintamalta tai valmistautui menemään sinne. Oli kulunut vasta kuukausi Yleisvenäläisistä talkoista, joihin koko Liitto oli osallistunut. Heidän keskuudessaan oli paljon elintarvike-hankintajoukkojen komentajia ja rivimiehiä. Monet olivat järjestäneet ryhmiä ja joukkueita, jotka olivat

auttaneet talonpoikia ja varsinkin puna-armeijalaisten perheitä elonkorjuussa, talouden kunnostamisessa ja rakennusten korjaustöissä.

Kaikille eturiveille näyttämöltä oikealle oli sijoittunut pietarilainen valtuuskunta, vasemmalle moskovalainen valtuuskunta, jonka taakse sijoittuivat Ukrainan, Uralin sekä Tulan ja Vladimirin kaupunkien edustajat. Muiden edustajistojen jäsenet olivat salissa eri paikoilla.

Pietarilaiset ensimmäisinä hokkasivat ruveta laulamaan ja niinpä jo salissa kaikui „Jablotško”, „Taistelulaulu” ja „Punainen lippu”.

Mutta sitten minä vilkaisin näyttämön nurkkaan — ja sydän sävähti rinnassani. Ilo himmensi silmät. Halutti syöksyä eteenpäin ollakseni lähempänä tätä pienehköä hymyilevää miestä, jonka yllä oli tumma samettikauluksinen päällystakki. Halutti tehdä jotain urheaa, juuri täällä, juuri nyt, että hän ymmärtäisi, kuinka me häntä rakastamme. Halutti huutaa vielä kovemmin voidakseni ilmaista riemun, joka täytti koko olemukseni.

Näyttämöllä seisoivat Lenin.

Hän oli tullut yhtäkkiä ja mennyt näyttämölle niin nopeasti, että toverit, jotka olivat vahtineet hänen tuloaan ovella, eivät ehtineet sisään ennen häntä. Sillä samalla hetkellä kun lämpiössä muutamit riemuisat äänet huudahtivat: „Lenin!” — Iljitšin näki-vät kaikki. Suosionosoitukset salissa kestivät loputtomiin.

Kaikki edeltäkäsien valmistetut tervehdykset ja huudahdukset unohtuivat. Edustajakokous lausui mahtavana henkäyksenä kuin yksi ihminen vain ainoan sanan:

— Lenin! Lenin! Le-e-enin!

Edustajain taajojen rivien välitse Iljitš kulki puhemiehistön pöydän luo riisuen päällystakkiaan ja tervehtien nyökkäyksellä tuttuja. Laskettuaan päällystakkinsa tuolille hän otti takkinsa taskusta kirjoitetun paperiliuskan, nähtävästi puheensa jäsenyyksen, ja aikoi ruveta heti puhumaan.

Mutta suosionosoitukset yhä paisuivat. Kättentaputukset täri-syttivät salia. Yleisen innostuksen valtaamat edustajat eivät tahtoneet eivätkä voineet rauhoittua. Kaikki puhuivat yhtä aikaa, tuntui ettei maailmassa ollut voimaa, joka olisi voinut hillitä meitä. Se oli ennennäkemätön tunteiden purkaus. Jokainen huusi jotain omaa, kaikkein kalleinta, kaikkein sydämellisintä, kaikkein vilpittömintä.

Vladimir Iljitš katsoi väliin tarkkaavaisesti konseptiaan, väliin kääntyi puhemiehistön pöytään päin pyytäen koko olemuksellaan rauhoittamaan kuulijakuntaa. Puheenjohtaja alkoi loppujen lopuksi lujasti kilisyttää kelloa, mutta yleisessä suosionosoitusten myrskyssä kellon soittoa ei paljoakaan kuulunut. Sitten Lenin työnsi vasemman käden peukalon liivin aukkoon ja oikealla

kädellä teki muutaman hillitsevän liikkeen, joilla hän ilmeisesti pyysi antamaan mahdollisuuden aloittaa selostus. Suosionsoitukset yhä jatkuivat. Lenin otti liivin taskusta kellon ja näytti sitä sormella. Mutta sekään ei auttanut.

Puheenjohtaja kurottautui pöydän yli ja huudahti pääni yllä niin äänekkäästi kuin vain saattoi:

— Vladimir Iljitš! Miten ilmoitan teidän esiintymisenne? Selostus kansainvälisestä tilanteesta? Selostus nykyhetken tilanteesta?

Kuullakseen paremmin Lenin asetti kätensä korvan taa. Puheenjohtaja toisti kysymyksen.

— Ei, ei.— Vladimir Iljitš pudisti kieltävästi päätään ja hymyili veikeästi,— ei laisinkaan... ei laisinkaan... Minä puhun Nuorisoliiton tehtävistä. Mutta ilmoittaminen on liikaa. Niin, niin, se on liikaa...

Iljitš katsoi tarkkaavaisesti saliin, kohotti taas hiukan kätään, ja tällä kertaa kaikki hiljeni. Puheenjohtaja yritti sanoa jotain, mutta hän ei voinut kuitenkaan mitään ilmoittaa. Sinä samana hetkenä, kun hiljaisuus valtasi salin, Lenin alkoi puhua — alkoi niin rauhallisesti ja asiallisesti, aivan kuin hän olisi jo pitkän aikaa keskustellut edustajakokouksen kanssa.

KOKOUS KUUNTELEE LENINIA

— Toverit, tänään minä haluaisin puhua Kommunistisen nuorisoliiton perustehtävistä sekä sen yhteydessä siitä, millaisia tulee yleensä nuorison järjestöjen olla sosialistisessa tasavallassa.

Edustajat katsahtivat toisiinsa leppoisasti. Nuorisoliiton tehtävät tuntuivat heistä aivan selviltä: on nujerrettava porvarit. On lyöty Krasnov, on lyöty Koltšak, Judenitš, Denikin, on lyöty Puolan imperialistit. Ketä vielä olisi lyötävä?..

Lenin kulki edestakaisin pienellä vapaaksi jääneellä näyttämön kaistaleella. Alussa hän liikkui hyvin varovasti koettaen olla koskettamatta meihin, jotka istuimme tiiviinä kehänä lavalla. Sitten hän jo tottui tähän omalaatuiseseen „puhujalavaan” ja alkoi liikehtiä yhä nopeammin tuon tuostakin elehtien vilkkaasti käsillä. Toisinaan hän pysähtyi jotenkin yhtäkkiä, ojensi oikean kätensä eteen korostaakseen jotain erikoisen tärkeätä ajatusta. Väliin hän kulki hyvin hitaasti pannen kätensä selän taakse, ja silloin hänen puheensa tuntui sydämelliseltä keskustelulta.

— Ja kun kysymys nuorison tehtävistä otetaan tältä kannalta, niin minun on sanottava, että nämä nuorison tehtävät yleensä ja kommunistisen nuorisoliiton sekä kaikenlaisten muidenkin järjestöjen tehtävät erikoisesti, voitaisiin lyhyesti sanoen määritellä näin: on opiskeltava.

Lenin lausui sanan „opiskeltava” erikseen koko lauseesta, vakavasti ja lujasti.

Edustajakokous vavahti ihmetyksestä.

Ei voinut olla tekemättä äkillistä liikettä kuullessaan tällaisen siihen aikaan aivan epätavallisen sanan! Oli järjestäydyttävä uudelleen, omaksuttava uusi asia ja vakavasti ajateltava sitä. Tämä uusi asiahan oli aivan odottamaton!

On opiskeltava! Mutta miksi tästä alettiin puhua juuri nyt? Entäs rintamat? Entäs sekasorto?

On opiskeltava! Miljoonat nuorukaiset ja neitokset janosivat tietoja. Opiskelun halu oli ehtymätön ja ihana. Mutta Leninhän lausui tämän sanan erikoisella tavalla korostaen sitä niin, että sana sai uuden merkityksen. Siinäkö tosiaankin on Nuorisoliiton perustehtävä?

Vähääkään hämmästyttäen aikaansaamastaan vaikutuksesta, päinvastoin ilostuen siitä, Lenin jatkoi rauhallisesti puhettaan hiukan kumartuen eteenpäin.

— Selvää on, että tämä on vain „pelkkä sana”. Se ei vielä anna vastausta tärkeimpiin ja kaikkein oleellisimpiin kysymyksiin — mitä on opiskeltava ja miten on opiskeltava?

— Minun on sanottava, että ensimmäinen ja kaikkein luonnollisin vastaus näyttäisi olevan se, että Nuorisoliiton ja yleensä koko nuorison, joka tahtoo päästä kommunismiin, on opiskeltava kommunismia.

Valtaosa edustajista tunsivat helpotusta. Opiskeltava kommunismia — se on selvempi kuin vain opiskeltava. Mutta miksi „näyttäisi olevan”? Täytyykö tässä tosiaankin jotain selittää? Eikö porvarien nujertaminen rintamalla ole parhain keino opiskella kommunismia? Juuri sen tähden olisikin nopeammin siirryttävä sotatilanteen kuvaamiseen!

Mutta Leninin puhe ei kääntynytään päiväjärjestyksessä osoitetun kysymyksen uomaan. Senpä tähden meidän olikin niin vaikea olla. Leninin oli voitettava meidän tietoisuutemme syvä inertia. Hän käsitti sen ja hiukan hiljentäen puheensa tahtia korosti äänenpainollaan erillisiä sanoja ja lauseita. Vladimir Iljitš kehitti ja todisti ajatustaan vastustamattomalla loogillisella voimalla esittäen yksinkertaisessa ja selvässä johdonmukaisuudessa ketjun tarkkoja kaavoja.

— Mitä me tarvitsemme oppiaksemme kommunismia? Mitä meidän on otettava yleistietojen summasta oppiaksemme kommunistisen tiedon?

Pilkallinen hymy seurasi sanoja kommunistisista kirjanopinista ja kerskailijoista, jotka luulevat, että kommunismin oppiminen on pelkkää sen omaksumista, mitä on esitetty kommunistisissa kirjoissa ja kirjasissa. Iljitš tehosti erittäin voimakkaasti sitä, että eräs kaikkein suurimmista vitsauksista, mitä meille on

jäänyt vanhalta kapitalistiselta yhteiskunnalta, on kirjan täydellinen irrallisuus käytännöllisestä elämästä.

— Kommunistisista kirjasista ja teoksista saatu kommunismin kirjatieto ei ole minkään arvoista ilman työtä ja taistelua, sillä se olisi teorian ja käytännön välisen irrallisuuden jatkamista edelleenkin, sen entisen irrallisuuden, mikä oli vanhan porvarillisen yhteiskunnan kaikkein inhoittavin piirre.

Jälleen iloista liikehtimistä salissa. Joka kerta kun lausuttiin nämä sanat „taistelu ja työ”, edustajakokouksesta tuntui, että kaikki alkoi tulla selvemmäksi siksi, kun taistelun ja työn vaatimus oli meille selvempää ja tavallisempaa kuin vaatimus opiskella.

— Tämän johdosta herää kysymys, miten meidän on kaikki tuo yhdistettävä kommunismin opettamiseen?

Selostajan äänenpaino ei jättänyt epäilyksen häivääkään. On yhdistettävä! Juuri se on tärkeintä. Siinä on se rengas, johon voi ja josta täytyy tarttua kiinni vetääkseen koko ketjun!

Nähtävästi asia oli juuri niin. Lenin alkoi puhua vanhasta koulusta käsitellen kysymystä siitä, mitä on opiskeltava, mitä on otettava ja mitä hylättävä.

Yllättävä aihe valtasi huomiomme. Lenin valloitti mieleemme ja lähti viemään sitä, vielä hentoa ja kompastuvaa, tuota tietä, jota hän halusi sitä viedä.

Lenin liitteli todistuksen toiseensa väsymättä toistaen perusajatusta sanojen eri yhdistymillä.

— Kommunistiksi voidaan tulla vasta sitten, kun on rikastettu muistia kaikkien niiden tietorikkauksien tuntemisella, mitä ihmiskunta on luonut.

Leninin sanat olivat tavallisia ja vakuuttavia. Niiden julistama totuus kymmenkertaistutti todistusten voiman. Leninin sanoissa soi kaikkivoittava inhimillinen intohimo, äärettömän suuren kokemuksen voima, vilpittömän rakkaus siihen, mikä oli hänen itsensä ja muidenkin elämän ehto, neron vaativaisuus ja ankaruus, ihmisen isällinen koruttomuus ja hyväily, ihmisen joka pyrkii todistamaan ja vakuuttamaan.

Sali hiljeni. Kaikkien kasvoista heijastui ajatuksen uuttera toiminta.

Edustajat ojentelivat vaiteliaina kirjelappusia lähettäen niitä puhemiehistöön. Puheen ensimmäisten kymmenen viidentoista minuutin aikana Lenin itse otti vastaan lappusia ja pani ne taskuunsa tai pöydän kulmalle. Vieläpä hän puhettaan keskeyttämättä avasi ja luki eräitä lappusia. Mutta kun hän ei vastannut niihin eikä kukaan tahtonut hetkeksikään keskeyttää Iljitiä, kirjelappusia ruvettiin lähettämään niille, jotka istuivat näyttämöllä.

Mutta Lenin jatkoi ajatuksensa kehittelyä korostaen äänellä ja eleellä niitä lauseita, joissa hän puhui tosiasioiden kriittillisen selvittelyn välttämättömyydestä, jotta entisen päähänpänttäämisen tilalle asetettaisiin taito omaksua inhimillisten tietojen summa ja omaksuttaisiin siten, ettei kommunismi olisi meillä jotain ulkoaopittua vaan olisi meidän omaa harkintaamme, olisi niitä johtopäätöksiä, mitkä ovat välttämättömiä nykyaikaisen valistuksen kannalta.

Edustajakokoukselle tuli yhä selvemmäksi se, mitä merkitsee itse tehtävä „on opiskeltava”. Kuten useat edustajat kirjoitin minäkin puheen huolellisesti muistiin, ja erittäin tarkasti kirjoitin ne lauseet, joita Lenin korosti.

Tämän korostuksen mukaan minä alleviivasin moninkertaisesti Leninin puheen ensimmäisen osan seuraavat mietteet, jotka oli ilmaistu sanojen moninaisilla yhdistelmillä: „Omaksua *täydellisesti* kaikki se, mitä entinen tiede on antanut”. „Ei ulkoa opittu vaan *harkittu*”. „Kaikkialla oma-aloitteista toimintaa ja alullepanoa”. „Marx *muokkasi arvostelevasti* kaiken sen, minkä ihmisyyhteiskunta oli luonut, jättämättä siitä mitään huomioimatta”. „Ei keppikuri eikä päähänpänttääminen, vaan työläisten ja talonpoikain *tietoinen kuri*”. Kun puhe oli Marxista ja hänen kritiikistään, joka oli suunnattu kaikkeen siihen, minkä inhimillinen ajatus oli luonut, Lenin lausui erikoisella korostuksella sanat: „*tarkistaen työväenliikkeen pohjalla*”. Ja minä muistan varmasti, että Lenin toisti nämä sanat kahdesti.

— Tiedämme, ettei kommunistista yhteiskuntaa voida rakentaa, ellei elvytetä teollisuutta ja maanviljelystä, ja ettei niitä saa elvyttää vanhaan tapaan. Ne on elvytettävä nykyaikaisen tieteen uusimpien saavutusten mukaan rakennetulla pohjalla. Te tiedätte, että tuona perustana on sähkö... Te ymmärrätte varsin hyvin, ettei lukutaidottomista ihmisistä ole sähköistämisen suorittajiksi, eikä siihen riitä vain pelkkä lukutaito. Tässä ei riitä se, että ymmärretään, mitä on sähkö, on tiedettävä, miten sitä voidaan teknillisesti sovelluttaa sekä teollisuuteen että maanviljelykseen ja teollisuuden ja maanviljelyksen eri aloille. Se on meidän itsemme opittava, se on opetettava koko nousevalle työtätekeväälle sukupolvelle.

Kaikki, mitä Lenin oli tähän asti puhunut, sai yksinkertaisen ja täydellisesti selvän perustan. Tämän esimerkin avulla oli helpompi ymmärtää kaikki muu. Edustajat silmäilivät iloisesti toisiaan. Edustajakokous taputti käsiään riemuissaan. Salissa taas kuului huminaa, mutta se oli aivan toisenlaista kuin aikaisemmin...

Ja Lenin jatkoi:

— Ei siinä kyllin, että teidän on yhdistettävä kaikki voimanne tukeaksenne työväen ja talonpoikain valtaa kapitalistien

hyökkäystä vastaan. Se teidän pitää tehdä. Sen te olette mainiosti käsittäneet, sen käsittää selvästi jokainen kommunisti. Mutta se on vähän. Teidän on rakennettava kommunistinen yhteiskunta.

Nämä viisi lyhyttä lausetta liikuttivat meitä syvästi. Vuotena, jolloin ympärillä oli sotaa, sekasortoa ja kurjuutta, Lenin opetti meille ei ainoastaan sitä, miten on taisteltava tänään ja huomenna, vaan myös sitä, miten on muutettava kommunismi meidän käytännöllisen työmme ohjeeksi, miten on rakennettava kommunistista yhteiskuntaa.

Tästä hetkestä alkaen oli jo vaikea kirjoittaa jotain muistiin. Leninin ojentaessa kättä suoristautuivat jättiläisaatteen valtaamat edustajat vaistomaisesti eteenpäin, ja he miettivät jännittyneinä, kun hän kulki edestakaisin lavaa pitkin kädet selän takana ja ajatteli ääneen kaikkien edessä. Lenin antoi meille työohjelman vuosikymmeniksi. Ja oliko se vain vuosikymmeniksi?

— Teidän pitää olla ensimmäisiä rakentajia kommunistisen yhteiskunnan miljoonien rakentajien joukossa...

— Teidän on kasvatettava itsenne kommunisteiksi... Nykyisen nuorison kasvatuksen, valistuksen ja opetuksen pitää kokonaisuudessaan olla kommunistisen moraalin kasvattamista nuorisossa.

Kuinka monta kertaa onkaan puhuttu joukkokokouksissa ja kirjoitettu, että tulevaisuus kuuluu nuorisolle, mutta me emme ole milloinkaan tunteneet noiden sanojen suurta totuutta ja vastuunalaisuutta siten kuin Leninin puheen aikana! Puolue Leninin kautta vaati meitä olemaan nuorison aatteellisena ja käytännöllisenä johtajana kasvattaaksemme itsestämme ja nuorisosta kommunisteja. Yhä korkeammalle ja korkeammalle kohosi ylpeyden tunne siitä, mitä elämä on määrännyt meidän sukupolvellemme, ilosta että me elämme, taistelemme ja rakennamme.

Lenin puhui ei ainoastaan koko salille vaan myös erikseen jokaiselle edustajalle. Meistä jokaisesta tuntui aivan kuin Iljitš olisi keskustellut nimenomaan jokaisen kanssa. Edustajat tunsivat koko sydämellään, että se mistä Lenin oli puhunut kuului kaikille yhteisesti sekä jokaiselle erikseen. Juuri näin on koko Nuorisoliiton ja meidän henkilökohtaisesti toimittava, opiskeltava ja ajateltava!

Ajatusten ja todistusten yhtymät muodostivat ketjun, muuttuivat tarkoiksi lopullisiksi kaavoiksi — ikuisiksi tunnuslauseiksi, jotka Nuorisoliiton on kannettava lipussaan.

Lenin hymyili jokaiselle edustajain iloiselle purkaukselle käsittäen, että hän kosketti heidän sydämensä kaikkein kalleimpia kieliiä. Hän ei katsonut enää konseptiin. Vieläpä hän yritti piiloittaa sen taskuunsa, mutta ei osunut, ja piteli kirjoitettua paperia vasemmassa kädessään.

Äkkiä hän pysähtyi ja taas seisten aivan näyttämön reunalla hiukan kumartuen eteenpäin alkoi puhua siitä, että sukupolvi, joka on nyt viisitoistavuotias, tulee näkemään kommunistisen yhteiskunnan. Kaikkien henkeä salpasi. Näytti kuin sali olisi tullut valoisammaksi eikä seinä enää olisi ollut. Koko maailma muuttui saliksi, jossa oli menossa Komsomolin III edustajakokous!

Pienellä kapealla näyttämön kaistalla, joka tällä hetkellä tuntui maailman korkeimmalta tornilta, seisoi mies silmät hieman sirillään. Hän ojensi kätensä eteenpäin ja sanoi:

— Siis sen sukupolven, joka nyt on 15-vuotias ja joka tulee 10—20 vuoden kuluttua elämään kommunistisessa yhteiskunnassa, on kaikki opiskelutehtävänsä asetettava siten, että nuoriso joka päivä kaikissa kylissä ja kaikissa kaupungeissa ratkaisisi käytännöllisesti yhteisen työn kaikki pienimmätkin ja yksinkertaisimmatkin tehtävät. Sitä mukaa kun tämä tulee tapahtumaan joka kylässä, sitä mukaa kun kehittyy kommunistinen kilpailu, sitä mukaa kun nuoriso osoittaa osaavansa yhdistää työnsä,— sitä mukaa tulee kommunistisen rakennustyön menestys taatuksi.

Kukaan ei liikahtanut. Teki mieli osoittaa suosiota, hurrata, mutta oli mahdotonta rikkoa tätä mieltä kohottavaa vaitioloa.

Värähtelevässä, jännittävässä hiljaisuudessa kantautuivat tavalliset vakavat sanat:

— Vain arvioiden jokaista askeltaan tämän rakennustyön menestyksen kannalta, vain kysyen itseltään, olemmeko tehneet kaikkemme ollaksemme yhdistyneitä ja valveutuneita työtätekeviä, Kommunistinen nuorisoliitto saa aikaan sen, että se liittää puoli miljoonaa jäsentänsä yhdeksi työn armeijaksi ja herättää yleistä kunnioitusta itseensä kohtaan.

Lenin työnsi konseptin taskuun, pyyhkäisi kädellä otsaansa ja aivan odottamatta kääntyi ja meni puhemiesistön pöydän luo. Puhe oli päättynyt.

VALIAJALLA

Vladimir Iljitš istuu aivan puhemiesistön pöydän vierellä ja ottaa asiallisesti taskustaan kirjelappusia. Niitä on äärettömän paljon. Mutta puheenjohtaja ojentaa Leninille yhä uusia ja uusia lappusia. Vladimir Iljitš nähdessään tämän paperivuoren läimäyttää koomillisesti käsiään yhteen, mutta lukee niitä silminnähdessä tyytyväisenä ja latoo eteensä eri kasoihin. Sitten hän pyytää paperiliuskan, lukee uudelleen eri kysymyksien mukaan lajitellut kirjelappuset ja rupeaa laatimaan kirjelappusiin vastausten jäsennystä.

Me olimme hämmästyneitä. Tarvitseeko Lenin, joka osaa vastata kaikkiin kysymyksiin, myös jäsennyksen? Mutta hämmästyksemme kesti vain hetkisen. Käsitimme miten suurta kunnioitusta ja rakkautta ihmisiin, vaativaisuutta itseänsä kohtaan oli tässä tavallisessa tosiseikassa. Kaikesta kuului neron vlevyys.

Katsoimme hellittämättä Iljitšiin. Kaikki näyttämöllä istuneet ja seisleet edustajat jäivät paikoilleen. Joku yritti päästä salista näyttämölle. Se oli turhaa!

Mutta todellinen rakkaus ei tunne esteitä. Varovaisesti harppailen jalkojemme yli ja pyydellen alinomaa anteeksi pujottautui hitaasti Leninin luo voronežilainen edustaja hassu rynkkyhihainen naisentakki yllään. Hän ei nähnyt muita kuin Leninin. Hän liikkui kuin lumottu. Minä olin katsellut tarkasti hänen kasvojaan Leninin puheen aikana ja käsitin, että siinä on ihminen, jonka on vallannut yksi ainoa ajatus, yksi ainoa tunne: *hänen edessään on Lenin*. Vaikkapa vain tämän hetken takia oli kannattanut elää ja taistella, nähdä nälkää ja nääntyä kylmästä. Hänen edessään on Lenin. Tämä hetki on suurin palkkio kaikista koettelemuksista. Olkoon niin ettei kuule kaikkia sanoja, vaikka olisi välttämätöntä ja haluaisi kuulla ne! Se on tietenkin kovin paha, mutta edessä hän on Lenin! Puhu kauemmin, Lenin. Mitä pitempi sinun puheesi on, sitä enemmän minä löydän siitä erinomaisia ajatuksia, kun alan sitä lukea. Mutta nyt minä pyydän puhumaan kauemmin saadakseni sinua kauemmin katsoa. Itse sinä olet nykypäivien ja tulevaisuuden suurin totuus. Sinä olet Lenin.

Voronežilainen edustaja tuli aivan pöydän reunan luo ja pysähtyi Leninin taa. Joku nykäisi häntä hihasta saadakseen hänet siirtymään syrjään, mutta hän ei siirtynyt. Vladimir Iljitš tunsu hänen kiinteän katseensa ja vilkaisi taakseen. Silmänräpäyksessä Lenin laski kädestään kynän ja käännähti kokonaan tulijaan päin odottaen kysymystä.

Ja kas vain, voronežilainen alkoi puhua levottomuudesta käheällä, katkeilevalla äänellä:

— Vladimir Iljitš!.. Olenko se todellakin minä?.. Minä?.. Joka tulen näkemään kommunistisen yhteiskunnan?

Leninin silmät säteilivät.

— Juuri niin! — hän sanoi äänekkäästi ja liikutuksella.— Te! Juuri te, kallis toveri!

Voronežilainen läimäytti lapsellisesti käsiään, kääntyi äkkiä ja sööksyi eteenpäin unohtaen näyttämöllä istuvat ihmiset. Edustajain huudahdukset saattoivat hänen juoksuaan, kun hän tallasi istujain jalkoja.

Vladimir Iljitš seurasi häntä vakavin, tarkkaavaisin katsein kunnes hän katosi näyttämön näköpiiristä, sitten Lenin hymyili häikäisevästi ja otti jälleen kynänsä.

Lenin alkoi yhtäkkiä hermostella, hän rupesi etsimään jotain pöydältä ja taskusta. Sitten hän laskeutui toiselle polvelleen, vilkaisi pöydän ja tuolien alle.

— Mitä on tapahtunut, Vladimir Iljitš? — kysäisin häneltä.

— Kadotin kirjelapun,— Lenin vastasi ja jatkoi etsimistään,— kadotin kirjelapun... Se oli erinomainen kirjelappu. Hyvä toveri oli sen kirjoittanut. Siihen pitää vastata...

Me aloimme hyvin innokkaasti auttaa häntä etsimisessä. Kun kirjelappu loppujen lopuksi löytyi, Lenin oli kovasti tyytyväinen. Hän kiitti meitä sydämellisesti, oli hetkisen mietteissään ja sitten kirjoitti jotain jäsenyäkseen.

Ihastuneina katsoimme häneen, Leniniin, katsoimme kansojen johtajaan, katsoimme ihmiseen, joka tahtoi ja osasi vastata jokaisen hyvän toverin jokaiseen hyvään kirjelappuuseen.

LENIN VASTAA KIRJELAPPUIHIN

— Kirjelappuihin vastaamista varten annetaan puheenvuoro toveri Leninille.

Vladimir Iljitš vilkaisi paperiinsa.

— Kirjelappuja on hyvin paljon. Mutta minä yritän vastata useimpiin niistä. Monissa kirjelapuissa kysytään Tasavaltamme sotatilanteesta ja taloudellisesta tilanteesta. Valitettavasti en voi pitää tänään toista selostusta...

Iljitš hymähti ja lisäsi:

— Varsinkaan käheällä äänellä.

Vastauksena oli iloinen liikehtiminen salissa.

— Tässä minulta kysytään talonpoikaiston asemasta...

Ja Lenin kuvasi yksinkertaisin ja selvin sanoin talonpoikaiston asemaa ja työväenluokan johdolla käydyssä taistelussa saatua kokemusta. Lenin puhui avusta talonpojille ja heidän kasvattamisestaan kommunismin hengessä.

Useissa kirjelapuissa kyseltiin Leniniltä Nuorisoliiton suhteesta sivistyneistöön.

Vladimir Iljitš kertoi sivistyneistön asemasta luokkien taistelussa. Hän puhui, että työläis- ja talonpoikaistusnuorison on oltava nuorison liittojen runkona, mutta on välttämättömästi oltava yhteistoiminnassa intelligenttien kanssa.

Edustajakokous puhkesi myrskyisiin suosionosoituksiin.

— „Miten te suhtaudutte siihen, että meidän järjestöme nimitettäisiin Nuorison kommunistiseksi liitoksi eikä Kommunistikseksi nuorisoliitoksi, NKL:ksi eikä KNL:ksi?“,— lukee Vladimir Iljitš.

Lenin pyöritteli kirjelappua käsissään, kohautti ihmeissään olkapäitään ja sanoi:

— Nimikysymystä pidän toisarvoisena.

Edustajat hämmästyivät. Lenin piti toisarvoisena kysymystä, joka oli aiheuttanut myrskyisiä väittelyjä.

— Tämä kysymys aiheuttaa periaatteellisia erimielisyyksiä!— puheenjohtaja sanoi.

Vladimir Iljitš kohautti taas olkapäitään ja sanoi päättävästi:

— En näe eroavaisuutta.

Ja mieleeni johtui Iljitšin keskustelu VKNL:n I edustajakokouksen puhemiehistön jäsenten kanssa vuonna 1918. Eräs meistä ylpeänä selosti Leninille, että edustajakokous oli päättänyt nimittää liittomme „Kommunistiseksi nuorisoliitoksi”. Luulimme Leninin osoittavan ihastusta. Mutta hän hymähti ja sinkosi vastaukseksi neljä sanaa:

— Nimikysymys ei ole tärkeintä.

Joku huudahti oitis:

— Mutta me todistamme olevamme tämän nimen arvoisia!

— Sitten se on oikein,— seurasi vastaus.

„Millaisten on oltava VKNL:n ja Venäjän Kommunistisen puolueen (bolševikkien) väliset suhteet?”— kyseltiin seuraavassa kirjelapussa.

Vladimir Iljitš vastasi, että Nuorisoliiton on otettava ohjeeseen Kommunistisen puolueen yleiset direktiivit, jos Nuorisoliitto todellakin tahtoo tulla kommunistiseksi. Noudattaen näitä direktiivejä on sen ratkaistava tehtävä niin, että sen toiminta olisi kommunistisen työn esimerkkinä koko kasvavalle nuorisolle. Mutta tärkeintä on se, ettei Liitto käytännössä sulkeutuisi kuoreensa, että kaikista 400 tuhannesta VKNL:n jäsenestä tehtäisiin koko nuorison käytännön johtajia, koko nuorison käytännön esikuva.

Myrskyiset suosionsoitukset Kommunistisen puolueen kunniaksi vaimensivat nämä hänen viimeiset sanansa.

Vladimir Iljitš siirsi syrjään kirjelappukasan. Hänen käsiinsä jäi vain yksi ainoa kirjelappu, nähtävästi viimeinen.

„Sanokaa, loppuuko sota pian?”

Edustajat alkoivat nauraa. Vladimir Iljitš myöskin nauroi ja sanoi, että hän lohduttaisi mielellään meitä, mutta hän ei itsekään sitä tiedä. Yksi asia on selvä: mitä nopeammin me murskaamme Wrangelin, sitä nopeammin loppuu sota, sitä lähemmäksi tulee meidän yhteinen voittomme kapitalismista.

Loppumattomat suosionsoitukset kajahtivat vastaukseksi. Sen jälkeen kun juhlallinen „Kansainvälinen” oli päättynyt, Lenin otti päällystakkinsa ja lähti ovelle ympärillään nuorisoparvi, joka esitti hänelle uusia kysymyksiä. Hän laskeutui hitaasti pienten lämpiöön johtavien portaiden askelmia. Menin hänen jäljessään koettaen kuulla mistä hän puhui. Saattaessaan Leniniä joku kysyi häneltä:

— Minkä tähden te ette käsitellyt erimielisyyksiä Liitosamme?

Lenin aivan pysähtyi.

— Kuinka? — sanoi hän ihmetellen.— Te erehdytte. Minä vastasin kaikkiin kysymyksiin.

Ja taas hän jatkoi matkaansa ohittaen vastauksesta ymmälle jääneen edustajan.

Tietysti! Tietysti hän vastasi! Nuorisoliiton on otettava ohjeeseen Kommunistisen puolueen direktiivit. On ratkaistava tehtävä sen kaikkien jäsenten kasvattamisesta koko nuorison käytännön johtajiksi, kommunistisesti kasvatettava sitä. Ei sulkeuduttava kuoreensa. Oltava joukkojärjestönä. Sen runkona on työläis- ja talonpoikaisnuoriso. Voi rajoittaa intelligenttien hyväksymistä, mutta on välttämätöntä olla yhteistoiminnassa heidän kanssaan. Välttämättömästi on omaksuttava kaikki tiedon ja menneisyyden kulttuurin rikkaudet, muokattava ne arvostelevasti. On opiskeltava. On murskattava vihollinen. Rakennettava kommunistinen yhteiskunta. Siinä on se vastaus.

Edessämme ovat pääportaiden leveät askelmat. Lenin jouduttaa askeliaan vastaten käden eleillä nuorison lukemattomiin tervehdyksiin. Sitten hän istuu autoon, ja katukäytävälle jää seisomaan sotilassinelleihin ja mustiin nahkatakkeihin pukeutunut ihmisjoukko.

Lopultakin onnistutaan huutamaan yhteen ääneen tervehdys, joka saattaa loittonevaa autoa:

— E-lä-köön Le-nin! E-lä-köön mei-dän bol-še-vis-ti-nen puo-lu-eem-me!

Me seisomme kauan pääportailla...

